

Halløj! Jeg hedder Freja og er 19 år gammel.

Jeg er født og opvokset i Høruphav og er netop denne sommer blevet student efter 3 år på Sønderborg Statsskole. Jeg er så heldig, at jeg har muligheden for at tage ud at rejse i mit sabbatår - og I er så heldige, at I kan få lov til at følge med!

Jeg har, lige siden jeg lå i min mors mave, sejlet med min familie, både i Danmark og i de varmere lande, på vores sejlbåd Artemis. Derfor var der ingen tvivl om, at jeg ville bruge mit sabbatår på at sejle ud i den store vide verden.

Jeg har altid haft en drøm om at sejle på de store have og selv planlægge destinationerne. Jeg har dog hverken en sejlbåd eller hænder nok til at sejle helt selv, så jeg har taget min far med mig. Blot med den lille twist, at rollerne er byttet om: Jeg er kaptajnen, og min far er blevet nedgraderet til tovholder. Så har min mor, fisk og katte fået lov til at blive derhjemme og hygge sig.

Min oprindelige plan var at krydse Atlanterhavet, Ækvator og til sidst ende i Brasilien. Dog er Corona kommet lidt i vejen og har skabt en del udfordringer i forhold til planlægningsprocessen. Så, da Brasilien ikke er sikker at tage til, fordi jeg har den gamle tovholder med, ændrer vi nok planerne. På trods af dette ligger det alligevel fast, at jeg skal krydse Atlanten og udforske Det Karibiske Hav.

At klargøre en båd til en halv jordomsejling er ikke sådan ligetil. Mange ting skulle udbedres og fornyes, og så skulle båden selvfølgelig males, poleres og ikke mindst lakeres. Det har taget rigtig lang tid, og der er blevet lagt ufatteligt mange timer i projektet. Selv har jeg brugt meget af min fritid og skoleferierne på båden. Ikke mindst her i slutspurten, hvor afrejsedagen og mine eksamener begge kom farende.

Til sidst fik jeg dog huen på og fejrede det med et brag. Samtidig fik vi provianteret båden med alskens fødevarer, ordnet nogle meget vigtige småting og ikke mindst gjort rent. På afrejsedagen kan man ikke påstå, at vi var helt færdige... Men, vejret var perfekt. Så vi fik sagt "vi ses" til familie og venner, og blev vinket afsted fra Høruphav Brolaug. Kursen blev sat mod Kielerkanalen.

Kielerkanalen er ca. 100km lang og er den mest trafikerede kanal i hele verden. Det kunne vi godt se! For udover det åbenlyse i, at kanalen forbinder 2 have, så var den også fyldt med tank- og fragtskibe. Til trods for, at kanalen til tider er 60m bred, så syntes jeg, at de store fragtskibe var virkelig tæt på vores lille bitte Artemis. Det blev specielt nervepirrende, når vi kunne se, at der både kom et stort skib bagfra og forfra, eller at kanalen pludselig blev smallere: for så ville der jo ikke være plads til os!

Nogle gange kommer de store skibe også i konvojer, og så bliver der signaleret, at de modgående skibe skal holde ind til siden, hvilket sådan set er halvvejs ude i kanalen. Når skibene går forbi hinanden, gælder det om ikke at komme i klemme. Både pga. pladsmangel, men også fordi, at der sker en del ulykker i Kielerkanalen. Heldigvis nåede vi altid lige at smyge os forbi, så vi ikke kom i karambolage. ”Reglerne” er nemlig sådan, at glasfiber viger for stål. -Og i tilfælde af kollision, betaler hver sit

Fra Kielerkanalen blev vi sluset ud i Elben igennem en kæmpestor sluse, som i hvert fald kan indeholde 50 både af vores størrelse eller et helt krydstogtskib. Vi fik dog æren af at være ene og alene om slusen. Hvilket måske var fordi, at vi sejlede afsted midt om natten for at ramme tidevandet i Elben rigtigt. Strømmen, som tidevandet medfører, er nemlig så stærk, at vi ville drive baglæns, hvis der var modstrøm.

Fra Elben sejlede vi langsomt ud i Nordsøen, da der var utrolig mange bøjer, uoplyste forhindringer og skibstrafik som vi skulle korrigere for. Hvis vi troede, at det var slemt at sejle i kanalen med alle de store skibe, så var Elben næsten værre. Her er der nemlig ingen hastighedsbegrænsning, hvilket vil sige, at de passerende skibe lavede nogle kæmpestore bølger. Hvis vi ikke var hurtige til at sejle stævnen op i bølgerne, ville hele kahytten vælte rundt. Det skete dog kun én enkelt gang.

Nordsøen bød på lidt af hvert. Først og fremmest var det mit første møde med rigtige bølger i 2 år, så det gav jo sig selv, at jeg blev rigtig søsyg. Eller, det er ikke sandt! Jeg var bare småt-spisende, - det lyder lidt bedre. I en sådan situation gælder det for mig om at finde den placering, hvor man ruller mindst muligt og samtidig får masser af frisk luft, hvilket er i bunden af cockpittet! Gulvpladsen under salonbordet i kahytten er nemlig optaget af Tovholderen. Man har lidt ondt af sig selv, når man ligger der... Jeg tror ikke min mave er helt enig med mig i, at det er skønt at sejle. De to billeder viser i hvert fald ret godt, hvilke to yderpunkter min tilværelse gik imellem.

En morgenstund havde jeg vagten, hvor jeg sad og læste en god bog, imens jeg selvfølgelig kiggede efter skibe og ændringer i vejret. På et tidspunkt kom der en lille grå sky imod os, eller sådan synes jeg i hvert fald den så ud... Der gik nemlig ikke længe, før den ændrede sig til en stor sort sky, og den bragte selvfølgelig en ændring i vindretning og -styrke med sig. Det havde været en let morgenstund, så vi havde al sejl oppe. Den forøgede vindstyrke gav derfor et kæmpe ryk i riggen! Det resulterede i, at skinnen, som bommen kører i, blev revet op af dækket og samtidig blev Tovholderen revet ud af køjen.

Da skyen havde passeret os, udviklede den en skypumpe. Det var heldigt at den først kom bagefter, for den ville sagtens have kunnet rive vores sejl itu.

Egentlig havde jeg forestillet mig, at turen over Nordsøen ville være relativt afslappende, uden specielt mange forhindringer... Det havde jeg dog ikke ret i. Nordsøen er nemlig fyldt med travle sejlreder, som skal krydses med den yderste forsigtighed, en masse fiskere, som slet ikke holder deres kurs og til sidst, men bestemt ikke mindst: en forfærdelig masse vindmølleparker, som selvfølgelig lå lige på vores kurs.

Til trods for, at vi nok ville kunne gå under vindmøllevingerne, da vores mast "kun" er 18m høj, sejlede vi pænt udenom. Dog ikke så langt udenom, at vi ikke kunne høre vingesusene.

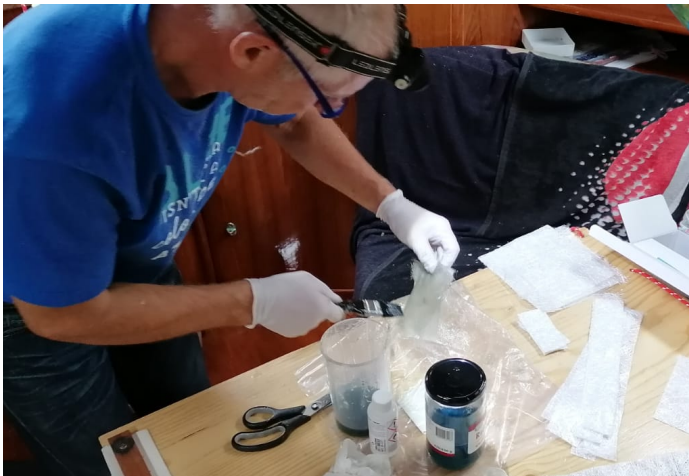
I løbet af den tredje dag til søs så vi endelig land, England. Det betød, at indenfor få timer ville vi være ankommet ved vores mål: Dover Harbour. Hvilket betød ro for bølgerne og noget tiltrængt sammenhængende søvn! Det glædede vi os meget til 😊

Da vi ankom til havnen, som er omkring 3km i diameter, blev vi eskorteret af lodsens til midten af havnebassinet, hvor vi kunne kaste anker. Til trods for at vi var omringede af rutesejlende færger og krydstogtskibe, syntes vi selv, at vi lå som blommen i et æg. Havnefogeden var dog ikke helt enig, så dagen efter sendte han os i en lystbådshavn -til vores store ærgrelse... Havnene i England er nemlig ikke helt billige. Til gengæld var det held i uheld, for havnen var et godt udgangspunkt til at se alle de historiske attraktioner som Dover kan byde på. Herunder Englands største slot Dover Castle fra 1100-tallet og fæstningsværket Western Heights fra 1800-tallet, som begge har spillet en stor rolle lige fra Napoleonskrigene til 2. verdenskrig. Jeg kan love jer for, at vi fik gået alle de skridt vi havde forsømt over Nordsøen!

På billedet ses et lille udklip fra vores tur til Western Heights. Her går vi imellem fæstningens ydermur og selve fæstningen, som befinder sig omkring 55m over havets overflade. Så, det kan godt være, at vi havde en hård og stejl gåtur derop, men det har ikke været noget i forhold til alle dem, som har fragtet byggematerialer, kanoner osv. derop. Selve fæstningen har sikkert været nøje udtænkt og alle skydehullerne taktisk placeret. Udover fæstningen, så var gåturen også attraktiv i sig selv. Den friske natur, frodige skov og de søde brombær mindede os nemlig om dejlige, grønne Danmark.

Imen
s vi
lå og
vent
ede
på
gung
tigt
vejr i
Dov
er,
havd
e vi

også masser af tid til at ordne bommens skinn, som blev revet op af dækket over Nordsøen. Som det kan ses på billedet, blev selve skinnen revet helt op af dækket.

Sådan en skade er ikke helt nem at fikse... Først og fremmest skulle der lamineres nye befæstninger i loftet, som boltene kunne sidde fast i. Det var selvfølgelig med glasfiber og hele molevitten -og, hvis man ikke ved hvor irriterende glasfiber er, så kan man sammenligne det med rockwool: Det klør og bliver hængende i alting! Heldigvis havde jeg Tovholderen med, som er 100m mester i glasfiberarbejde.

Efter en fuldent lamining, flere ganges pudning og en hel masse Tech-7 fik vi skinnen sat fast i tredje forsøg. Succes!

Det var også her i Dover, hvor Spitfirene fløj over vores hoveder flere gange om dagen, til stor glæde for tovholderen! Så her får I lige ét af hans bedste fotos. Jeg kan fortælle, at det er taget under stort ståhej. For hver gang de kom, slap han alt han havde i hænderne og løb efter et kamera. Han overvejede endda kraftigt at give 25.000kr for at komme op og flyve i den. -Det fik jeg ham heldigvis snakket fra.

En dag skete der også det uheldige, at jeg gled på båden, lige da vi var ved at skrue en livline fast. Mine ben kurede ned ad en metalstang med nogle beslag på, og det gjorde ondt! Men, jeg var lige i gang med at skrue, så det blev jeg ved med. Først da vi var færdige med arbejdet, kiggede jeg ned på mine ben, lige ind i en masse hudafskrabninger og en dyb flænge. Jeg gik lidt i panik, for jeg havde ikke forventet at det var så slemt. Tovholderen kunne slet ikke forstå, hvad der var galt; for jeg havde jo lige stået og skruet, og nu stod jeg bare og græd. Da jeg dog endelig fik det forklaret, fik Tovholderen hurtigt fikset sårene med noget køkkenrulle, bandage og ikke mindst gaffatape. Vi fik tilkaldt en ambulance, som jeg var så heldig at få æren af, at køre med til hospitalet. Der fik jeg 5 fine sting og en dertilhørende penicillinur. Inden vi fik lov til at tage tilbage til båden, fik Tovholderen både et hurtigt kursus i at sy og i at fjerne sting.

Lægen beordrede 4 dages ro før vi sejler videre, så det må vi hellere overholde. Bagefter vil vi suse videre vestover igennem kanalen, hver gang der kommer et ophold i lavtrykkene.

Halløj så længe!